ВІРУЮ

№ 2 (265)
Лютий
2021

Газета Івано-Франківської християнської місії милосердя « Добрий Самарянин»

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗПЛАТНО

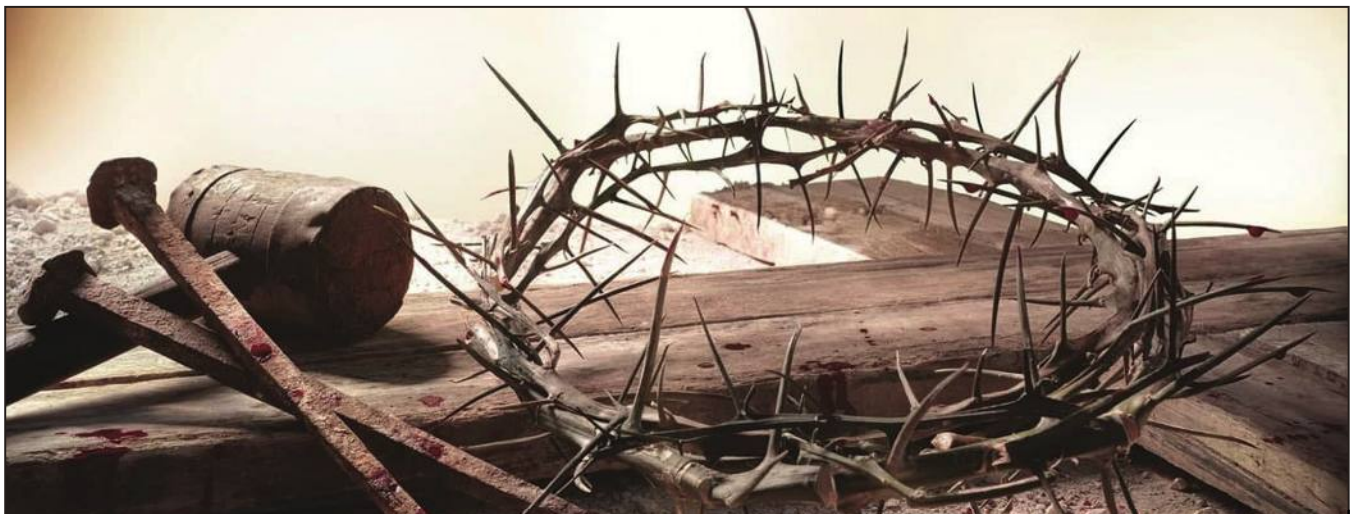

"І ЗНАЙТЕ, ЩО НЕ ТЛІННИМ СРІБЛОМ АБО ЗОЛОТОМ ВІДКУПЛЕНІ ВИ БУЛИ ВІД МАРНО́ГО ВАШОГО ЖИТТЯ, ЩО ПЕРЕДАНЕ ВАМ ВІД БАТЬКІВ, АЛЕ ДОРОГОЦІННОЮ КРОВ'Ю ХРИСТА, ЯК НЕПОРОЧНОГО Й ЧИСТОГО ЯГНЯТИ" 1 ПЕТРА 1:18-19

БІБЛІЙНА КОМПОЗИЦІЯ

Біблія – це не одна книга, а ціла збірка книг. Найперше, що ви побачите, розгорнувши Біблію, буде зміст – список книг, які до неї входять. Щонайменше там будуть перераховані 66 книг.

Тоді на титульному аркуші буде написано «канонічні книги». Це означає, що ваше видання Біблії містить абсолютний канон – ті 66 книг, які визнають за стандарт (канон) усі християнські церкви. Якщо ж такого напису немає – не лякайтеся, у вас нічого не відняли, просто додали ряд єврейських текстів, поширених у І столітті грецькою мовою. Перші християни запозичували ці тексти в юдеїв ще до того, як ті визначилися зі своїм каноном, який ми тепер називаємо каноном Старого Заповіту. Пізніше, у Середні віки, християнський канон Старого Заповіту порівняли з каноном юдейським, і виявилось, що ці книги до нього не входять. Через це багато церков не визнають ці книги як канонічні, і для них існує особлива назва – неканонічні книги, або апокрифи.

У бібліотеці книги розставлені по стелажах і полицях не випадковим чином – вони систематизовані за різними критеріями: за жанром, за автором, за хронологією, врешті-решт – за розміром книг (на одній полиці стоять книги в твердій палітурці, на іншій – тонкі брошури). Так само і в Біблії.

Чому, скажімо, Послання до римлян стоїть раніше Послання до галатів? З цієї ж причини – обидві книги розташовані на одній полиці «Листування апостола Павла», але спершу йдуть товстіші, потім – тонші. Так само і на стелажі «Пророчі книги»: невеликі за об'ємом (так звані «малі пророки») стоять на одній полиці, товстіші («великі пророки») – на іншій.

Книги, що формують Біблію, дуже різні за жанрами: це історичні хроніки, законодавчі кодекси, мудрі вислови, поезія, листування, опис таємничих видінь, повчальні історії. Здебільшого їх писали різні люди.

Важко навіть уявити собі це різноманіття: Біблію створювали близько 40 різних авторів, які писали трьома різними мовами (староєврейською, арамейською і грецькою) і жили на трьох континентах (у Європі, Азії і Африці). Це були царі, вельможі, пастухи, військовополонені, воєначальники, ремісники, виночерпії, лікарі,

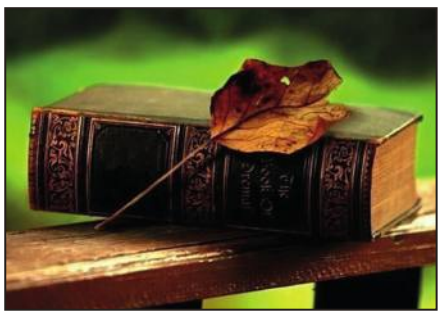

історики, чиновники, податкові інспектори. Люди різних професій, різного культурного рівня, які жили в різних країнах, говорили різними мовами. Більшість із них не знала і ніколи не бачила, а дуже часто і не підозрювала про існування один одного. Більше того, вони жили в різний час: період їх життя становить 1500-2000 років, тобто найперші тексти Біблії були написані щонайменше за півтори тисячі років до написання найпізніших книг.

Але є щось особливе, що відрізняє цю книгозбірню від інших. Хоча її тексти писали 40 різних людей упродовж двох тисячоліть у різних країнах і різними мовами, це – єдина Книга, цілісний твір в абсолютному значенні цього поняття.

У Біблії одна тема: грішне людство отримало спасіння милістю Божою. Ця тема проходить крізь усю Книгу.

У Біблії одна композиція. Подібно до музичного твору, Біблія має вступ, де вводяться всі порушені теми. Головний інструмент тут – Бог. Нікого немає, окрім Нього. Він вимовляє слово – і усе суще, усі співзвуччя, подібно до космічного вибуху, вириваються з небуття в буття. В усій Біблії немає жодної важливої теми, основа якої не була б закладена в скупих і величних віршах перших 11 розділів Книги Буття.

Наступні частини Старого Заповіту звучать як експозиція, розвиток теми, після чого настає кульмінація – Євангелія. Потужне звучання всього оркестру досягає найвищого підйому в розповіді про страждання і Воскресіння Христа.

Настає реприза, завершення всіх тем – Дії святих апостолів і Послання. Наприкінці ж звучить потужний фінал – книга Об'явлення Івана Богослова. І яким би різноманітним і багатозвучним не був весь цей грандіозний твір, кожна його деталь працює на головну ідею, становлячи єдину композицію.

У Біблії одна головна Дійова Особа – Ісус Христос. Він царює в усьому просторі твору. Усе в Біблії підпорядковано тільки Йому і формується Ним, для Нього і через Нього. Він Сам переконує нас у цьому: «Дослідіть-но Писання, бо ви сподіваєтесь через них мати життя вічне; а вони свідчать про Мене» (Івана 5:39). Уся Біблія розповідає про Христа починаючи з найперших віршів – «усе Ним і для Нього створено; і Він є раніш усього, і все Ним стоїть» (Колосян 1:16-17).

Отже, Біблія має одну тему, одну композицію і одну головну Дійову Особу. І попри те, що її писали в різний час різними мовами різні люди, вона має Єдиного Автора, Єдиного Генерального Конструктора, Який вклав у серця цих людей бажання, надихнув їх написати ці книги, що слугують єдиній меті.

Саме про це пише апостол Павло: «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тимофія 3:16-17).

ДВІ ОЗНАКИ НЕБЕС

«Життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа» (Филип'ян 3:20).

Що б не казали люди, але переважна більшість, якщо не абсолютно всі, воліли б потрапити на небеса. Навіть затяті атеїсти. Цілком можливо, саме атеїсти найбільше хочуть потрапити туди, от тільки вони не можуть повірити, що таке чудесне місце дійсно може існувати, і через те так завзято заперечують його існування. А загалом їм, як і всім нам, там би сподобалося.

Біблії притаманна одна річ, яка суттєво відрізняє її від інших книг: вона відкриває нам абсолютну істину, у ній немає ні краплі брехні чи двозначності. І якщо там написано: «Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!» (1 Коринтян 2:9), то так воно і є.

Але є дві умови, через які атеїсти відкидають взагалі існування будь-яких небес, а більшість людей, які не вважають себе атеїстами, намагаються не задумуватися про

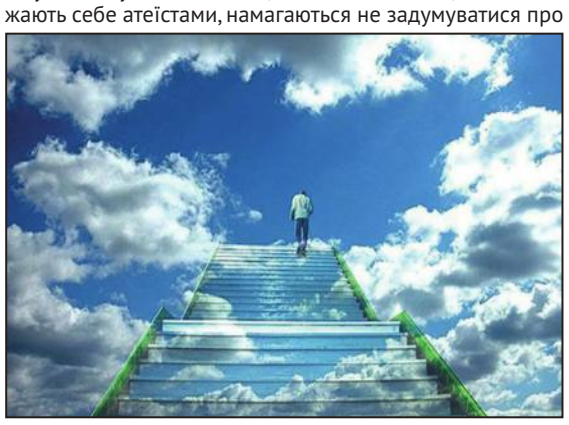

небеса або ж втішаються непристойною думкою, що «на небесах екологія краща, але в пеклі компанія цікавіша».

Якщо послуговуватися такою логікою, то найкращими місцями на землі є в'язниці та всілякі нетрі, до процвітають пороки та розпутство. Але чомусь більшість людей якраз намагаються уникати подібних місць, попри той факт, що ніби й не проти провести в подібному середовищі – тільки вдумайтеся! – вічність!

Отже, люди не тільки «не відають, що чинять» (Лк. 23:34), але й мало розуміють, що говорять.

Та повернімося до двох умов, через які люди не бачать себе на небесах. Власне, це і є ознаки небес: Бог і любов. Небеса – це передусім не місце, а стан людини, яка перебуває поруч з Богом. Недаремно Петро не хотів полишати місце, на якому він разом з Яковом та Іваном став свідком дива Преображення Господнього: «Господи, добре бути нам тут! Коли хочеш, поставлю отут три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, і одне для Іллі» (Матвія 17:4). Логіку апостола зрозуміти можна: що ще людині треба, якщо вона перебуває поруч з Богом! Звісно, за умови, що людина любить Бога і відчула на собі Його цілющу любов.

Якщо ж вона не пізнала у власному житті дива Божої любові, тоді... вона починає живитися непристойними і дурнуватими жартами або ж прямо стверджує, що Бога немає, а разом з Ним – і небес. Єдине, що, мовляв, у людини є, – то це земне життя, яке треба прожити з максимальною вигодою чи насолодою.

Та от тільки гонитва за «вигодами» і «насолодами» робить людей все більш нещасними. Альтернативу пропонує Ісус: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Матвія 11:28-30).

Але вибрати Христову пропозицію чи відкинути – особиста справа кожного, ніхто не може примусити людину зробити потрібний вибір. Навіть всемогутній люблячий Бог, Чию любов так багато людей відкидає.

«Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в любові Моїй!» (Івана 15:9).

ДІТИ З РЕЛІГІЙНИМ ВИХОВАННЯМ ЩАСЛИВІШІ ТА ЗДОРОВІШІ

Недавнє дослідження, проведене в Гарвардському університеті, показало, що діти, у яких було релігійне виховання, ймовірно, будуть здоровими і матимуть вищий рівень щастя в ранньому дорослому віці, ніж ті, хто цього не мав.

Дослідники виявили, що люди, які щотижня відвідували релігійні служби або щодня молилися в юності, повідомили про більш високе задоволення життям у віці 20 років.

Такі люди рідше курять, рідше страждають від депресії, рідше вживають заборонені наркотики або мають інфекції, що передаються статевим шляхом, ніж люди, які займаються менш регулярними духовними практиками.

«Ці висновки важливі як для нашого розуміння здоров'я, так і для розуміння практики виховання дітей, – сказав перший автор дослідження Чен Ин. – Багато дітей виховані релігійно, і наше дослідження показує, що це може сильно вплинути на їх поведінку щодо здоров'я, психічне здоров'я і загальне щастя і благополуччя».

Дослідники спостерігали за п'ятьма тисячами молодих людей протягом від 8 до 14 років, контролюючи такі змінні, як здоров'я матері, соціально-економічний статус і історію зловживання психоактивними речовинами або симптоми депресії. Результати показують, що ті, хто ходив на релігійні служби принаймні раз на тиждень в дитинстві, на 18 відсотків частіше повідомляли про вищий рівень щастя у віці від 23 до 30 років, ніж ті, хто цього не робив.

Ще в них на 29 відсотків більше шансів стати волонтерами у своїх місцевих громадах і на 33 відсотки менша ймовірність вживання заборонених наркотиків. Ті, хто молився принаймні раз на день в молодості, на 30 відсотків рідше ставали сексуально активними в підлітковому віці. Ці люди також на 40 відсотків рідше хворіли на інфекцію, що передається статевим шляхом, ніж ті, хто ніколи не молився і не медитував.

Емілі Као, директор Центру релігії та громадського суспільства в Девосі, сказала, що вона не здивована результатами досліджень, зазначивши, що дослідження Гарварду об'єднує довгий список досліджень, які показують позитивний зв'язок між релігією і добробутом буття.

«Я думаю, що вони узгоджуються з іншими дослідженнями, які показують, що релігійні вірування дають людям духовні сили, які ведуть до здорових звичок і формують їх соціальні мережі, дають їм можливість долати перешкоди у житті», – сказала Као.

Хоча позитивні наслідки дорослішання в релігійній сім'ї очевидні, релігійність в Америці знижується. Дані Геллапа показують, що число американців, які вважають релігію «дуже важливою» у своєму житті, становить 51%. Крім того, дані Центру досліджень П'ю показують, що релігійність серед американців постійно знижувалася протягом останніх п'яти поколінь, причому 36 відсотків міленіалів, які народилися в період з 1990 по 1996 рік, не пов'язані з жодною релігією. На відміну від цього, тільки 11 відсотків з «тихого покоління», які народилися між 1928 і 1945 роками, не були пов'язані з релігією.

Джон Кадл, старший науковець з Міннесоти в Університеті Джорджа Вашингтона, сказав, що молоді люди сьогодні дуже зайняті, і він звинувачує в цьому технології.

«У нашій культурі сьогодні набагато більше чинників, що відволікають, ніж у минулих поколіннях».

Као попередила, що зниження релігійності серед американців може призвести до нездорової поведінки – такої, як наркоманія та алкоголізм і депресія.

Гарвардське дослідження було опубліковане в Американському журналі епідеміології.

ВІРА В НАУКУ

Найбільш поширена релігія нашого часу – віра в науку! Подумайте самі: варто вставити у якесь повідомлення чарівне заклинання: «Вчені встановили, що…», – і ми відразу починаємо ставитися з певною часткою довіри до слів, які підуть за цією фразою, якою б маячнею вони б не здавалися. Ми навіть не будемо ставити собі запитання, які саме вчені встановили це, яким чином вони це встановили і чи стосується взагалі «встановлене» ними до галузі науки?

Виходить цікава ситуація: сучасна наука була заснована на біблійній вірі, але коли ця підстава втрачається, наука сама перетворюється на віру!

У тому, що наука заснована на біблійній вірі, легко переконатися, розглянувши сутність самих понять «наука» і «віра». Під вірою зазвичай мається на увазі система основоположних принципів і положень, прийнятих без доказів. «Здійснення очікуваного і впевненість в невидимому», – як сказано в Писанні (Євреїв 11:1).

По суті, це коли ми чогось не знаємо напевно, але ставимося до цього з повною упевненістю, що так воно і є. Наука ж визначається як отримання і систематизація об'єктивних знань про дійсність з метою опису, пояснення і передбачення процесів і явищ дійсності на підставі відкритих нею законів.

Як бачимо, уже в самому визначенні науки закладено три фундаментальні принципи, що мають винятково релігійний характер.

По-перше, в ньому передбачається об'єктивне існування законів природи. «Об'єктивне» – значить абсолютно не залежить від того, відомі нам ці закони чи ні. Ми припускаємо, що закони існують. Причому не тільки відомі нам, але і ті, яких ми ще не знаємо. А це явно потрапляє під категорію «віра».

Нам сьогодні легко вірити, що закони природи існують. Ми сприймаємо це як факт, як щось само собою зрозуміле. Адже деякі з цих законів ми навіть вчили в школі, хоч і не завжди можемо згадати. Релігійний характер цього принципу стає більш очевидним, якщо взяти до уваги, що практично всі основні відомі нам фізичні закони були відкриті лише за останні 400 років.

По-друге, у визначення науки закладена віра в єдність законів у всьому всесвіті – у просторі та в часі; у лабораторних і в натуральних умовах.

Релігійний характер цього принципу ще більш очевидний: навряд чи нам вдасться побувати в кожній точці простору в кожен момент часу, щоб переконатися в його істинності. Ми приймаємо це на віру.

Нарешті, третій релігійний принцип, на якому базується наука, – це віра в те, що закони ці мають розумний характер, причому логіка, закладена в ці закони – така ж як і та, що закладена в нашу свідомість. Інакше нам було б неможливо пізнавати їх.

Якщо розглядати ці три аспекти (віру в існування законів природи, віру в їх єдність і віру в їх раціональний характер, а також нашу здатність розуміти їх раціональним шляхом) сукупно, легко переконатися в їх взаємозв'язку. Усі вони – наслідок віри в Єдиного Бога-Творця.

Він – Єдиний Законодавець, і немає інших. Тому закони, які Він встановив, єдині для всього всесвіту.

Він розумний, і тому Його закони розумні. Ми ж створені за Його образом і подобою, і тому здатні розумним шляхом осягати Його задум, втілений у всесвіті.

Саме ці переконання створили умови для Великої наукової революції. Без них вона була б немислима.

Сергій ГОЛОВІН.

РЕЛІГІЙНІ ДІЯЧІ РОЗГЛЯНУЛИ ПРОБЛЕМАТИКУ ВАКЦИНАЦІЇ В УКРАЇНІ

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій окреслила свою позицію відносно питання вакцинації від COVID-19 в Україні.

Загалом вакцинація не суперечить релігійним доктринам. Водночас релігійні діячі не можуть взяти відповідальність за ефективність і безпечність відповідної медичної процедури. Тому остаточний вибір має зробити кожна людина для себе окремо, вивчивши інформацію, надану відповідними фахівцями МОЗ та інших державних установ України.

Блаженніший Святослав, глава УГКЦ, наголосив, що питання вакцинації – це не релігійна, а медична проблема. Релігійні діячі не повинні бути промоутерами цього, бо це належить до компетенції медичних працівників, які повинні всебічно інформувати співгромадян про переваги і ризики вакцинації. Головне – щоб вакцинація була добровільною, ефективною та доступною.

Він також нагадав, що ключове питання – щоб держава забезпечила вільний вибір: вакцинуватися чи ні, а також – якою саме вакциною. За словами глави УГКЦ, вибір вакцини важливий не лише з точки зору її ефективності та безпечності, а також і залежно від технології її створення, адже деякі вакцини створюються у спосіб, який порушує значні етичні питання.

Інститут релігійної свободи.

«НАШИМ НАРІЖНИМ КАМЕНЕМ МУСИТЬ БУТИ ДУХОВНА СКЛАДОВА» - СТАРШИЙ ЄПИСКОП МИХАЙЛО ПАНОЧКО УЧАСНИКАМ ЗАСІДАННЯ ВРЦІРО

У середу, 27 січня, відбулося чергове засідання Всеукраїнської Ради Церков та релігійних організацій, під час якого глави Церков обговорили питання вакцинації, тарифів для релігійних організацій, взаємодії з центральними органами влади, підсумували діяльність Ради за останні шість місяців.

Під час засідання старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко порушив питання виховання дітей і молоді на високих моральних засадах.

«Якщо нашим наріжним каменем не стане духовна складова, що нас чекає? – запитував Михайло Степанович. – Чи ми знаємо, що Україна займає перше місце в Європі з підліткового алкоголізму? Перше місце з корупції? Що близько 10 тисяч щороку вмирає від алкоголю! Десятки тисяч молоді щороку гинуть від інших наркотиків».

Саме тому, за словами старшого єпископа, чимало вчених, викладачів і батьківських об'єднань закликають МОН України сприяти подальшому впровадженню у школах предметів духовно-морального спрямування («Християнської етики» та інших).

Глави конфесій погодилися про необхідність окремої зустрічі з міністром освіти й науки України для обговорення та взаємодії по цілому ряду питань у цій сфері.

Члени ВРЦіРО також проаналізували стан виконання доручення прем'єр-міністра України щодо розв'язання актуальних питань державно-церковних відносин, виданого у листопаді 2020 року, повідомляє ІРС.

В обговоренні цього питання взяли участь голова Державної служби з етнополітики та свободи совісті Олена Богдан і завідувач відділу з питань релігій, забезпечення права громадян на свободу світогляду і віросповідання Секретаріату Кабінету міністрів України Андрій Юраш.

Відповідно до Положення про Всеукраїнську Раду Церков головування на наступний піврічний період перейшло до Блаженнішого Святослава, глави Української Греко-Католицької Церкви.

ІРС.

НА РІВНЕНЩИНІ СПОРУДИЛИ ПАМ'ЯТНИК БІБЛІЇ

У Підлозцях Рівненської області спорудили пам'ятник Біблії. Ще з 1967 року в Підлозцях (колись Млинівський, а нині Дубенський район Рівненщини) стояв пам'ятний знак на честь газети «Червона Волинь» підпільної Волинської окружної КПЗУ (1934-1935). Однак коли в Україні затвердили закон про декомунізацію, згідно з рішенням сесії сільської ради пам'ятник демонтували.

Навпроти цього знака стоїть обеліск Слави загиблим воїнам, які визволяли населений пункт від нацистських окупантів. Оскільки ці дві споруди гармонійно доповнювали одна одну, у сільській раді задумалися, що ж поставити на місці декомунізованого знака.

У сільського голови Миколи Костюкевича виникла ідея. За його словами, в селах Підлозцівської територіальної громади – чотири релігійні конфесії: Української Православної Церкви, Православної Церкви України, Церкви Християн Віри Євангельської та Союзу євангельських християн-баптистів. Жодних проблем чи конфліктів між вірянами на релігійному ґрунті не виникає. Тому Микола Олександрович запропонував установити пам'ятник Книзі, спільній для всіх християн, – Біблії.

Рішення про встановлення такого пам'ятника офіційно ухвалили на сесії сільської громади. Частину коштів виділили з місцевого бюджету, решту додали благодійники. Важливий факт – пам'ятник встановили ще минулого літа, напередодні свята Преображення Господнього. Однак через коронавірус урочисто відкрити його не вдалося.

За словами Миколи Костюкевича, пам'ятник Біблії – це нагадування про те, що хоч би яка ситуація не склалася в країні, якими б складними не були життєві обставини, ми маємо жити за заповідями Божими, шанувати й поважати одне одного.

slovoproslovo.info.

ДЖО БАЙДЕН ВИСТУПИВ НА 69-МУ МОЛИТОВНОМУ СНІДАНКУ США

У Вашингтоні 4 лютого відбувся 69-й Національний молитовний сніданок США. Цього року через пандемію він вперше пройшов онлайн.

Програма розпочалася з вітання представників конгресу та сенату США, які працювали над організацією почесного заходу – конгресмена Тома Суозі, сенатора Тіма Скота, сенатора Крістофера Кунса та конгресмена Джона Муленара. Вони символічно стояли перед сходинками Капітолію.

У своєму вітанні високопосадовці наголосили, що вони – координатори невеликих молитовних груп, які збираються кожної неділі в конгресі США та в Білому домі для спільної молитви та духовної підтримки. «Ми збираємось для молитви, а також для того, щоб ділитися один з одним тим, як віра впливає на наше життя», – наголосив сенатор Крістофер Кунс.

Конгресмени Джон Муленар та Том Суозі, які є представниками двох протилежних партій – демократичної та республіканської – розповіли, як вони організовують щотижневі молитовні сніданки в конгресі США. Мулінар наголосив, що, незважаючи на те, що він та конгресмен Том – з різних кінців Америки, представники різних партій, на молитовних сніданках завжди панує атмосфера миру, а політики, що їх відвідують, переживають справжні зміни у своєму житті.

Після цього високопосадовці різних країн світу прочитали молитву «Отче наш», яка прозвучала на 14 різних мовах.

Експрезиденти США Буш, Клінтон та Обама у відеозверненнях зазначили важливість примирення та мову любові, які можна знайти у Святому Письмі, та мир, який потрібен Америці для руху вперед.

Виконавчий директор Світової продовольчої програми та ексгубернатор Південної Кароліни Девіб Біслі, який також є багаторічним організатором Національного молитовного сніданку, в молитві сказав: «Дай, Господи, щоб у цьому світі ніхто не лишався голодним чи нужденним».

Ненсі Пелосі, спікерка палати представників, яка виросла в багатодітній сім'ї з п'ятьма братами і сама є матір'ю п'ятьох дітей, після своєї короткої промови прочитала уривок з Книги пророка Ісаї 40:21 – «Хіба ви не знаєте, чи ви не чули, чи вам не сповіщено здавна було, чи ви не зрозуміли підвалин землі?».

Ендрю Янг – довірена особа Мартіна Лютера Кінга-молодшого, колишній представник США в ООН та багаторазовий конгресмен, розповів, як Даг Коу подарував йому Біблію та запросив на молитовну групу в конгресі. Це було дуже тепле запрошення, і так він познайомився з іншими людьми, обраними в конгрес.

«Я згоден з нашими братами з Південної Африки, що в нас немає майбутнього без прощення. Ми всі згрішили і позбавлені Божої слави. Один із непростимих гріхів, що згаданий у кінці молитви «Отче наш», – це коли ми не прощаємо тим, хто грішить проти нас… Шлях до єдності лежить у прощенні», – наголосив він.

Янг навів приклад, коли його улюблений президент Джон Адамс, який написав більшу частину конституції штату Массачусетс, і Томас Джефферсон, який зробив її конституцією США, були політичними опонентами, і Адамс навіть проігнорував інавгурацію Джефферсона. Проте в головному ми повинні бути єдині, а для цього потрібно прощати.

Після виступу Янга сенатор Кріс Кунс, співголова Національного молитовного сніданку, сказав, що нас об'єднує набагато більше, ніж те, що нас розділяє. І надав слово президенту Джо Байдену.

«Протягом років я був на багатьох із цих молитовних сніданків. Чи тоді, коли нація була в стані війни та боротьби, чи в стані миру та злагоди, ми завжди були нацією молитви. Зараз важкі часи. Понад 400 000 наших співвітчизників померли через смертельний вірус, мільйони втратили роботу. Ми бачимо кілометрові черги людей, які стоять, щоб отримати талони на харчування, ми чуємо заклики до соціальної справедливості… Ми бачимо загрозу кліматичної кризи по всьому світі: сильніші повені, сильніші урагани, інтенсивніші пожежі. Нам просто потрібно розплющити очі, щоб побачити те, що ми навіть уявити собі не могли», – сказав Байден.

Байден також згадав про напад на Капітолій та підкреслив: «Нам потрібно боротися та перемогти політичний екстремізм, перевагу білих над чорними та внутрішній тероризм. Для багатьох людей у нашій нації це темні часи. Що нам робити? Віра. К'єркегор сказав: «Віра найкраще бачить у темряві». Я в це вірю. Саме в темні часи віра дає мені надію і спокій, ясність і ціль».

Заключну молитву звершила афро-американка, член конгресу від демократичної партії Вел Демінґз.

Можливо, комусь важко зрозуміти, чому люди, яких ми знаємо з іншого боку, на молитовному сніданку стають смиренними та звертаються до Біблії у своїх промовах та декларують духовні цінності. Але щоб це осягнути, потрібно розуміти дух молитовних сніданків. Вони, насамперед, є прототипом того, що робив Ісус, коли кликав до Себе на вечерю та спілкування не святих, не священників, а людей, які готові були слухати Його Слово, і через це воно сіялося в їхніх серцях, аби колись принести свій плід. Тож молитовні сніданки – це своєрідний євангелізаційний майданчик, через який віруючі політики намагаються надихнути своїх колег та сильних світу цього, що не можна бути успішними без Бога і що саме в біблійних цінностях захована запорука успіху політика, парламентаря, міністра, президента.

За матеріалами 2021nationalprayerbreakfast.org.

МОЗ ВИТРАТИТЬ 10 МЛН НА ДОСЛІДЖЕННЯ ЧОЛОВІКІВ-ГОМОСЕКСУАЛІВ

Центр громадського здоров'я МОЗ України оголосив 10-мільйонний тендер на проведення досліджень гомосексуальних стосунків між чоловіками. Відповідний тендер з'явився на сайті держзакупівель.

Завдяки дослідженню спеціалісти хочуть дізнатися про те, наскільки поширені ВІЛ та інші соціально-небезпечні інфекції; про поведінкові фактори, пов'язані з ризиком поширення інфекцій; про те, як ця група використовує послуги, спрямовані на профілактику ВІЛ; про рівень доступності профілактичних програм та рівня стигми.

Як повідомляє 5.ua, чоловік, який вступає у статевий зв'язок з іншим чоловіком, належить до групи з підвищеним ризиком інфікування ВІЛ. Очікується, що дослідження повинне завершитися 15 листопада 2021 року.

Важливою умовою участі в тендері є недискримінація учасників опитування. Залучити у дослідження планують 6,9 тис людей з 16 міст. Кожен респондент отримає 250 грн, а якщо людина залучить до цього ще трьох людей, то можна отримати додаткові 120 грн.

Наразі жодної заявки на участь в тендері не подано, передає Укрінформ. На учасників збираються витратити мінімум 1,7 млн грн. До цього ж треба сформувати команду дослідників і медиків, а також забезпечити можливість лабораторних досліджень крові. Ймовірно вартість дослідження дорівнюватиме 10,240 млн грн. Гроші для цього виділить Центр контролю та профілактики захворювань США.

За словами 5.ua, завдяки дослідженню можна краще зрозуміти епідемічну ситуацію і створити заходи, які дозволять подолати епідемію. У Центрі громадського здоров'я наголосили, що такі дослідження є нормальною практикою в усіх країнах світу, ВООЗ, UNAIDS та CDC рекомендують їх проводити раз на 3-4 роки.

Але виникає питання: чому вони обрали для дослідження учасників від 14 років, адже, згідно з законом, 14-річні є неповнолітніми. «Як Державний орган може декларувати такі речі, ніби це нормально? Тому що, згідно з законом, сексуальні стосунки з неповнолітніми є злочином! І таких людей мали б ув'язнити. Стаття 155 Кримінального Кодексу передбачає за це ув'язнення п'ять років», – пише Всеукраїнський Собор.

ПОСПІШАЙ ПОВІЛЬНО

Стоїш з дітьми на світлофорі, чекаєш, коли загориться твоє світло, щоб безпечно перейти дорогу. Розказуєш і пояснюєш їм, що означають кольори світлофора. І ось перед тобою появляється хтось, хто поспішає і не звертає уваги на світлофор, поспіхом перебігаючи дорогу. У дітей – запитання і здивування.

Поспіхом перейти вулицю, поспіхом придбати найкраще, поспіхом першим висловити свою думку, поспіхом встигнути усюди, поспіхом…

У кожного свій поспіх. У нашу голову вкладають все, щоб ми не жили своїм життям, щоб наш розум був завжди зайнятий. У поспіху пробігає наше життя, і ми так спішимо, що забуваємо жити. Забуваємо про своє справжнє покликання, забуваємо про Того, Хто дав нам життя, – і не тільки земне, але й вічне.

Рано чи пізно наша земна мандрівка закінчиться. Коли? Може, сьогодні, може, завтра… І ми станемо перед обличчям Того, Хто дав нам життя, Того, Хто не буде цікавитися, яка модель нашого телефону, машини. Він не запитає, в якому одязі ми ходили… Але Він захоче послухати про те, що ми зробили зі своїм життям.

«Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі Анголи з Ним, тоді Він засяде на престолі слави Своєї. І перед Ним усі народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх, як відділяє вівчар овець від козлів. І поставить Він вівці праворуч Себе, а козлята ліворуч.

Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу. Бо Я голодував був і ви нагодували Мене, прагнув і ви напоїли Мене, мандрівником Я був і Мене прийняли ви. Був нагий і Мене зодягли ви, слабував і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був і прийшли ви до Мене.

Тоді відповідять Йому праведні й скажуть: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили і нагодували, або спрагненого і напоїли? Коли то Тебе мандрівником ми бачили і прийняли, чи нагим і зодягли? Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в в'язниці і до Тебе прийшли?

Цар відповість і промовить до них: Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили.

Тоді скаже й тим, хто ліворуч: Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований. Бо Я голодував був і не нагодували Мене, прагнув і ви не напоїли Мене, мандрівником Я був і не прийняли ви Мене, був нагий і не зодягли ви Мене, слабий і в в'язниці і Мене не відвідали ви.

Тоді відповідять і вони, промовляючи: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили, або спрагненого, або мандрівником, чи нагого, чи недужого, чи в в'язниці і не послужили Тобі?

Тоді Він відповість їм і скаже: Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших цих ви не вчинили, Мені не вчинили!

І ці підуть на вічну муку, а праведники на вічне життя» (Матвія 25:31-46).

Зупинімося! Згадаймо, що вічність бере початок у нашій земній мандрівці. Пізнаваймо кожного дня свого Творця. Виберімо Господа Паном свого життя. Він найкраще знає нас. Він найбільше розуміє нас. Він найбільше любить нас! Обираючи Господа, ми обираємо вічність із Ним!

Роман БОБЕСЮК.

ЖІНКА, ЯКА З ВІРОЮ ДОТОРКНУЛАСЯ ДО ІСУСА

Ця хвора жінка була худезною, анемічною, згорьованою, проте мала велику віру. Правдоподібно, вона мешкала в околиці Пилипової Кесарії. Її вважали нечистою, згідно з приписами Книги Левит 15:25. Це було схоже на смертний вирок. Раптом вона опинилася в безнадійному становищі, до неї ставилися як до прокаженої.

Про неї розповідають Євангеліє від Матвія, 9:20-22; Євангеліє від Марка, 5:25-34; Євангеліє від Луки, 8:43-48.

«Нечиста! Нечиста!» – вигукувала я, ідучи вулицями міста. Так мені наказали кричати левити, бо вже 12 років я страждала від постійної кровотечі. Хвороба була серйозною і, як з'ясувалося, невиліковною.

Коли це почалося, у нас із чоловіком були великі заощадження, отож ми приховували хворобу, шукаючи допомоги в різних фахівців. Жоден із них не зумів мене вилікувати. Вони лише витягували від нас тяжко зароблені гроші.

Врешті-решт один із лікарів доніс про мою хворобу священникові, і нас викликали до святині. Там мене визнали нечистою. Для мого чоловіка цього було забагато. Він не міг жити з нечистою дружиною. Та я його і не звинувачую. Він залишив мені трохи грошей, які я швидко витратила на інших лікарів. На щастя, він настільки співчував мені, що виплачував щомісячні аліменти. Це була скромна сума, але завдяки цим грошам я могла якось жити.

Напевно, ви не зовсім розумієте, що в наші часи означало бути нечистим. Мене не хотіли бачити і знати ніде, навіть у родині. Моє тіло вважалося нечистим, отже, нечистим було і ліжко, на якому я спала, і крісло, на яке я сідала. Люди, яких я торкалася, також ставали нечистими. Досить було, щоб вони торкнулися якогось предмета, з яким я мала контакт. Згідно з Мойсеєвим законом, вони потім мали випрати одяг і прийняти ритуальну купіль. Але їх все одно вважали нечистими аж до заходу сонця, що знаменував початок нового дня.

Ця моя нечистота – це 12 довгих років, упродовж яких до мене ніхто не доторкнувся, ніхто не зайшов на каву. Це 12 довгих років, упродовж яких я не могла брати участь у публічних урочистостях, молитися разом з іншими у святині. Це 12 довгих років без можливості контактувати з чоловіком, дітьми, родиною, 12 довгих років, протягом яких мені доводилося бути покидьком суспільства.

Подумайте лишень: майже чотири з половиною тисячі днів постійної кровотечі. Перш ніж це почалося, я була молодою і красивою. А потім все змінилося, а моїм життям заволоділи смуток, темрява, самотність, огида до себе й відсутність надії. За шкалою від одного до десяти, я оцінювала свій рівень буття на мінус один. Моя самооцінка сягала дна. Часто я думала, що смерть була б для мене найліпшим розв'язком.

Та от до мене почали доходити чутки про Людину на ім'я Ісус. Він допомагав хворим, кульгавим, сліпим, різним калікам та грішникам. Мене захоплювали історії про те, як Він простягав руку й доторкався до людей. Навіть до прокажених і жінок! Кажуть, Він навіть розмовляв із жінкою в людному місці. Наші релігійні лідери забороняли це. Десь углибині моєї душі з'явилася іскорка надії. А може, Він зуміє допомогти й мені, нечистій жінці? Раптом я зрозуміла, що мушу потрапити до Нього. От тільки як?

Найбільшою проблемою була відстань. Я мешкала в Кесарії Пилиповій, а Він мав відвідати віддалений на 50 кілометрів Капернаум. У мене не було ані віслюка, ані грошей, щоб винайняти якийсь транспорт, та й хто б мені його дав? Я могла подолати цей шлях лише на своїх слабких ногах. Навіть для здорової людини це означало два дні ходи, а для мене, хворої і знесиленої, – щонайменше три.

Я була у відчаї. Вірила, що одужаю, якщо торкнуся бодай кінчика Його одягу. Однак треба було поспішати.

Я вирушила рано-вранці. Лягала спати при дорозі. Було твердо й холодно, а в околицях водилися злодії. Коли котрийсь наближався до мене, я використовувала свою єдину зброю – кричала: «Нечиста!». Це був єдиний плюс моєї плачевної ситуації.

Кровотеча не припинялася... Яка це мука... Коли я дійшла до міста, то була спрагла, голодна, геть безсила.

На вулиці вийшли натовпи людей. Я присіла на низькому мурі. Мені треба було трохи відпочити і зібратися зі силами, перш ніж я увійду в цю тисняву.

Так, настав час. Пройти через це море людей не було для мене великою проблемою. «Дайте прохід... нечиста... нечиста... » Люди розступалися переді мною, здивовані, що мені вистачає нахабства пхатися в самісіньку середину натовпу. Раптом я Його побачила. Він стояв спиною до мене, у центрі натовпу. Невже це можливо? Я повинна туди дістатися, перш ніж Він піде далі. Я була настільки близько, що чула благання якогось чоловіка, а ще хтось біля мене прошепотів: «Та це ж Яїр, старший нашої синагоги! Що йому потрібно?».

Я все чула і бачила. Яїр впав Ісусові до ніг і благав крізь сльози: «Господи, прийди до мого дому! Моя донька вмирає! А їй лише 12 років!».

Ісус простягнув руку, підвів Яїра на ноги, й обоє вирушили до його дому. Я мусила діяти швидко, перш ніж Ісус зникне з моїх очей. А Він відходив все далі. Я не могла здатися, хоча знала, що, торкаючись Ісуса, я порушу святий єврейський закон.

Я кинулася в натовп, який оточував Ісуса, і впала на коліна, кінчиком пальця торкаючись краю Його плаща. І сталося чудо! Тієї самої миті кровотеча припинилася. Я знала! Знала, що цього буде досить.

Упродовж 12 нестерпних років я ні до кого не доторкнулася, і ніхто не доторкнувся до мене. Однак я наважилася доторкнутися до Ісуса. Крихта справжньої віри – от що мені було потрібно.

Ісус відразу зупинився.

– Хто до Мене доторкнувся? – запитав Він, оглядаючись довкола.

– Господи, – сказав Петро. – Люди напирають з усіх боків, вони всі Тебе торкаються.

Однак Ісус знав, що трапилося дещо інше.

– Хтось доторкнувся до Мене з вірою... З Мене вийшла сила, – промовив Він і поглянув прямісінько на мене.

Усі звернули увагу на Його погляд. Мені довелося зізнатися.

Я підійшла до Ісуса і впала Йому до ніг. У присутності всіх тих порядних людей я розповіла Йому свою історію. Розповіла про шарлатанів, які замість того, щоб мене лікувати, лише брали гроші. Розповіла, чому доторкнулася до Нього і наскільки вдячна Йому за одужання. Увесь цей час Він дивився на мене з любов'ю та турботою. Врешті простягнув руку й допоміг мені підвестися.

– Донько, – промовив так, ніби я справді була Його родичкою, – твоя віра зцілила тебе. Ти більше не нечиста. Іди в мирі.

Я відразу відійшла й переодягнулася в сукню, яку приготувала спеціально для цієї нагоди. Адже я знала, що це станеться. Потім я пішла за Ісусом. Відтоді я ділилася своєю історією з кожним, хто хотів мене вислухати.

Я йшла за Ним до самого кінця, на місце страти. Це було страшно. Єдине, що я могла зробити, щоб Йому якось допомогти, – час від часу витирати з Його обличчя кров і піт. Я не могла дивитися, як Він страждає... Він, сповнений доброти, любові та співчуття до людей – таких, як я.

На щастя, історія Ісуса не закінчується Його смертю. Звістка про Його воскресіння розійшлася містом зі швидкістю блискавки. Всюди тільки про це й говорили. Я вдячна за те, що могла бути частиною цієї чудової історії. Я, нечиста жінка, яка страждала від кровотечі, стала «тією, яка з вірою доторкнулася до Ісуса».

***

Якщо ви майже втратили надію, не піддавайтеся! Бог бачить ваші рани, потреби, ваш біль і смуток і вашу нібито безнадійну ситуацію. Не лише бачить, а й допомагає та повертає надію.

Якщо ми будемо готові Його прийняти, з вірою простягнути руку, Він обов'язково допоможе. І ми переконаємося, що віра справді чинить чудеса.

Що б ми не робили, не піддаваймося. Плекаймо слабку іскорку віри, поки вона не розгориться яскравим полум'ям. Допомога, зцілення та визволення прийдуть до нас в Ісусі Христі.

ВПЕВНЕНІСТЬ У НЕБАЧЕНОМУ

Біблія розповідає історію про Агар, яка опинилася разом зі своїм сином у відчайдушних обставинах: «І пішла вона, та й заблудила в пустині Беер-Шева. І скінчилась вода в бурдюці, і покинула вона дитину під одним із кущів. І пішла вона, і сіла собі навпроти, на віддалі як стрілити луком, бо сказала: Нехай я не бачу смерти цієї дитини! І сіла навпроти, і піднесла свій голос та й заплакала» (Буття 21:14-16).

Агар заблукала в пустелі, і їм із сином загрожувала смерть. І хоча Бог обіцяв вивести від її сина великий народ, жінка була в безнадії.

Іноді ми теж почуваємося в безнадії. Невже Бог забув про нас?

Бог завжди тримає усе під Своїм контролем. Написано, що жодна волосинка не впаде без волі Отця Небесного. Незважаючи на всі наші негативні почуття, Бог ніколи не залишає нас!

Прямо посред усіх сліз і переживань Агар Бог вів її до джерела води. Їй здавалося, що вона все більше заходить у безвихідь, але насправді вона прямувала до свого порятунку! Божа реальність відрізняється від людської.

Бог усе бачить і знає, і Він веде нас Своїм невидимим і безпечним шляхом. Усе, що Бог нам сказав, обов'язково збудеться. Людські слова зникнуть, а Боже Слово перебуватиме вічно!

Що ж сталося з Агар? Бог не почав плакати разом з нею і співчувати їй. Написано, що Він розплющив їй очі! Раптом Агар побачила колодязь з водою, наповнила міхи і напоїла сина. Вони були врятовані!

Колодязь з водою не з'явився там. Він був там увесь час, але в Агар були заплющені очі. Ще хвилину тому усе виглядало абсолютно безнадійним, а за мить жінка, яка плакала, перетворилася на щасливу!

Пустеля нікуди не зникла, але з'явилася інша реальність. Ізмаїл виріс і став патріархом величезного народу, у якого є своя доля і призначення від Бога.

Ми навіть не можемо уявити до кінця, що може статися з нами – синами і дочками Божими, народженими згори, якщо тільки наші очі розплющаться!

Апостол Павло, звертаючись до ефесян, пише: «... не перестаю за вас дякувати, і в молитвах своїх за вас згадую, щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам Духа премудрости та відкриття для пізнання Його, просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе» (Ефесян 1:16-20).

Багато з нас, подібно до Агар, підійшли до того «колодязя», який треба побачити. Настає час, коли діти Божі прозріють, почнуть бачити і пити з цього «колодязя» живої води, ім'я якому – Ісус Христос!

Немає обмежень тому, що Бог може творити через нас, якщо тільки ми не дивитимемося на свою плоть, на самих себе і свої здібності. «Майте досконалу надію на благодать, що приноситься вам в з'явленні Ісуса Христа» (1 Петра 1:13).

Безумовно, щось ми можемо і повинні робити власними силами, але є Божа благодать, Його надприродні дари, без яких ми просто не здатні виконати Його волю і призначення для свого життя. Усе, що нам потрібно, – це розплющені очі!

Коли наші духовні очі заплющені, ми сумуємо. Земна реальність пригнічує нас.

Дуже важливо мати розплющені очі, мати Божий погляд на все, що відбувається. Біблія розповідає про створення світу: «На початку Бог створив Небо та землю. А земля була пуста та порожня, і темрява була над безоднею, і Дух Божий ширяв над поверхнею води. І сказав Бог: Хай станеться світло! І сталося світло» (Буття 1:1-3).

Коли земля була пуста і порожня, це не означає, що така ж картина була і в серці Бога. Божі очі бачили яскраву, квітучу землю, вкриту лісами і морями, горами і річками, сонячні дні і зоряні ночі. Він бачив безліч дивних тварин, птахів, риб. Він бачив вінець усього творіння – людину, створену за Його образом і подобою! І потім Він почав говорити про те, що бачив. І сталося так!

Якими б складними не виглядали обставини, Той, Хто в нас, більший за того, хто у світі! Усе видиме – тимчасове, але невидиме – вічне.

Тож вірмо Богові. Вірмо – і наші очі побачать «небачене».

ОЗНАКИ ЗДОРОВ'Я

Недавно почув від одного медика, що при всій різноманітності відхилень та розладів ментально здоровою людину можна вважати лише при поєднанні (!) трьох ознак.

Перша ознака – адекватність, тобто відповідність поведінки тій ситуації та умовам, у яких особа зараз перебуває. Без адекватності вона втрачає зв'язок з реальністю та живе у вигаданому світі.

Друга ознака – критичність щодо себе, тобто здатність аналізувати свої дії, а також переосмислювати власні погляди. Як то кажуть, свою думку не можуть змінити або мертві, або невігласи.

І третя ознака – продуктивність, адже частина душевних хвороб характеризуються апатією та безсиллям. У таких випадках людина фізично не може встати з ліжка чи змусити себе зайняти активну позицію.

Кожен із цих пунктів має сенс тільки в союзі з двома іншими. Зокрема, та сама продуктивність без адекватності та здорової самооцінки призведе лише до поширення безумства. Прикладів, на жаль, вистачає – як історичних, так і сучасних.

А що ж каже про це Боже Слово?

Нам усім потрібні щоденні паузи, щоб заспокоїтися, вилити перед Творцем наболіле та синхронізувати із Ним своє сприйняття навколишніх обставин.

«Випробуй, Боже, мене і пізнай моє серце, досліди Ти мене і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Пс. 138:23-24).

Нам усім потрібні мудрі порадники, які зможуть вчасно зупинити, підправити і показати те, що опинилося в «сліпій зоні».

«Дорога безумця пряма в його очах, а мудрий послухає ради» (Пр. 12:15).

Нам усім потрібні близькі друзі, які підставлять плече у момент емоційного виснаження.

«Краще двом, як одному, бо мають хорошу заплату за труд свій, і якби вони впали, підійме одне свого друга! Та горе одному, як він упаде, й нема другого, щоб підвести його...» (Екл. 4:9-10).

І тут, знову ж таки, недостатньо чогось одного, бо молитва в ізоляції часто призводить до появи духовних «космонавтів», наставник не завжди буде товаришем, щоб витирати сльози, а товариш так само не завжди дасть влучну підказку.

«Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорóгах своїх, і Він випростує твої стежки. Не будь мудрий у власних очáх, — бійся Господа та ухиляйся від злого!

Це буде ліком для тіла твого, напóєм для кóстей твоїх» (Приповісті 3:4-8).

Микола САВЧУК.

ПРАВИЛО ТРЬОХ, АБО 300 ЮДЕЙСЬКИХ «СПАРТАНЦІВ»

Той день був по-особливому довгим і спекотним. Військо давно було в зборі, але виступати в бій ніхто не збирався. Здавалося, що їх полководець ще чогось чи когось чекає.

Через кілька годин всі почули дивний наказ: ті, хто боїться воювати, можуть повернутися додому.

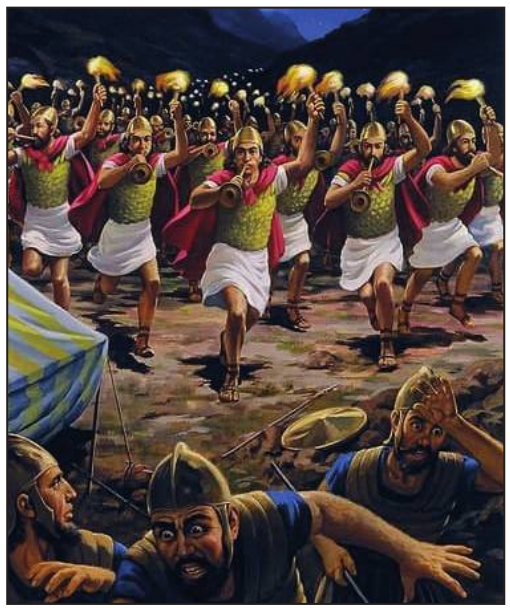

Це було перше повеління молодого полководця, який розсудив, що 32-тисячна армія занадто велика, щоб воювати з більш як 100-тисячною армією супротивника.

Якби там не було, але понад 20 тисяч чоловік зібрали свої речі і спокійно повернулися в рідні домівки, залишивши 10 000 своїх побратимів з дивакуватим полководцем. Тепер на одного солдата припадало 10-15 солдатів супротивника.

Згодом полководець здивував вдруге, сказавши, що і цього війська забагато і треба провести ще один відбір. Він відправив спрагнену від палючого сонця армію до потоку води, щоб серед них вибрати тих, хто залишиться воювати. Поки військо вгамовувало спрагу, молодий полководець, якого звали Гедеон, прикликав до себе свого слугу і дав повеління: «Слухай, Пуро, порахуй мені всіх солдатів, які п'ють воду язиком, як собака, і всіх, хто п'є навколішки».

Це завдання не зайняло багато часу, і слуга незабаром повернувся.

– Скільки їх всього? – запитав Гедеон.

– Пане, більшість пили язиком, звісно, але триста чоловік пили з долонь навколішки, – відповів Пура.

– Триста, кажеш? – Гедеон подивився в долину, де була армія противника. – Це менше, ніж я очікував.

Гедеон важко зітхнув.

– Так, дякувати Богу, всього триста. – сказав Пура. – Адже якщо вони підуть, це не сильно послабить нашу армію…

Гедеон помовчав, а тоді сказав:

– Ні, Пуро. Ці триста лишаються, це і є наша армія, а всі решта хай повертаються додому.

Важко передати словами реакцію слуги Гедеона. Як зрозуміти логіку цих наказів. Триста чоловік – це армія? Стільки людей треба, щоб стерегти багаж армії, але це точно не армія.

Пура замовк від почуття страху і роздратування. Він не знав, що ще говорити і як реагувати. Зрештою, він підійшов до Гедеона, який дивився на стовпи диму в таборі мідіянітян, що в 10 разів переважали всю ізраїльську армію. Пура порушив тишину і тихо сказав:

– Навіть якби ці триста були могутніми воїнами, ми б все одно не здолали 100-тисячну армію.

Він витримав паузу і вже голосніше і з запалом додав:

– Пане, Гедеоне, але ці триста – це не могутні воїни. Це звичайні фермери, рибалки, мисливці.

Вони обидва стояли мовчки, і в тиші Господь проговорив до Гедеона: «Трьома сотнями мужів, що хлептали, спасу тебе і дам мідіянітян у твою руку, а ввесь народ піде кожен на своє місце» (Суддів 7:7).

Тоді Гедеон запитав Пуру:

– Під час виходу Ізраїля з Єгипту скільки могутніх воїнів треба було, щоб перемогти найсильнішу армію в світі біля Червоного моря?

Пура здивовано відповів:

– Жодного…

– Скільки треба було воїнів, щоб зруйнувати мури Єрихону?

– Жодного… Я, здається, зрозумів, до чого ти ведеш.

А Гедеон вів далі:

– В історії нашого народу переможцями були не найсильніші воїни. Переможцями були ті, хто довіряв Саваоту і були слухняний Йому, незалежно від того, наскільки нереальним здавалося завдання. Пуро, Господь сказав мені, що мідіянітяни будуть переможені, і я вірю Йому. Не знаю, чому Він вибрав мене, наймолодшого в домі батька мого, з найнужденнішої тисячі в моєму племені, але, значить, такий Його план. Зараз Він вибрав лише 300 звичайних чоловіків, і ми будемо слухняні Йому, а Він буде діяти. Коли наші вороги будуть переможені, тоді всім стане відомо, Хто здолав їх: не Гедеон, а Бог Ізраїлів. Це Його війна.

Гедеон подивився на Пуру і усміхнувся:

– Може, Господь хоче, щоб ми просто стерегли Його багаж, а Він буде воювати?

Пура не посміхнувся. Йому було не до жартів, оскільки він все ще не міг повірити в почуте. Він лише перепитав чи сказати решті поверталися, на що Гедеон схвально кивнув головою.

Пізно ввечері того дня в маленькому наметовому містечку Гедеон усамітнився, щоб помолитися. Будь-який план, щоб мобілізувати 300 чоловіків проти 100-тисячної армії, здавався безглуздим і вартим насмішки. Раптом молодий полководець відчув присутність Всевишнього. Він схилився на коліна, його серце стало битися швидше і він почув як Господь сказав:

– Устань, зійди до табору, бо Я дав його в руку твою. А якщо ти боїшся зійти, зійди ти та Пура, твій слуга, до табору. І почуєш, що вони говорять, а потім зміцняться твої руки, і ти зійдеш до табору.

Гедеон повернувся в намет, підійшов до сплячого Пури і легко штурхнув його в бік:

– Ходімо зі мною. – пошепки сказав Гедеон.

– Куди? – перепитав здивований і ще сонний Пура.

– У табір мідіянітян. Тільки ти і я. Господь хоче нам дещо показати.

– Він геть з глузду зійшов… – пробурмотів Пура, але почав збиратися.

Під покровом ночі пан і його слуга тихенько прокралися до найближчого посту мідіянітян і причаїлися за величезним камінням. За кілька метрів від них сиділи два охоронці і про щось розмовляли.

Один говорив:

– Слухай, перед тим, як мене розбудили, мені наснився якийсь дивний сон…

– Ану, розкажи, – зацікавився другий.

– Сниться мені, що по нашому таборі котиться величезний буханець ячмінного хліба і докочується аж до намету та й збиває його так, що той перевернувся догори й розпався. Гм… До чого це? Не розумію…

Другий охоронець з сумом подивився на нього і сказав:

– Я знаю, що це означає. Це ніщо інше, як меч Гедеона, Йоашового сина, мужа ізраїльського. Бог дав нас у його руку. Я знаю, що не повинен цього говорити, але ми програємо в цій битві. Можливо, це відбудеться навіть цієї ночі… – сказав другий воїн і підкинув хмизу в багаття.

Гедеон та Пура подивилися один на одного і, зміцнившись у вірі, повернулися в табір. Вони підняли свою маленьку армію і скомандували: «Приготуватися до атаки. Ми виступаємо».

Ще сонним солдатам роздали труби і глеки зі смолоскипами. Гедеон наказав за знаком усім запалити смолоскипи, трубити в сурми і кричати «Меч Господа та Гедеона» – і це все, що вони робили… Це, здавалося, був не просто програшний варіант молодого полководця – це повне безумство! Навіщо так здавати свої позиції? Це все одно, що підійти до зграї сплячих вовків серед ночі й розбудити їх криком та світлом ліхтарика. Який божевільний зробить таке?

Однак сталося те, чого ніхто не очікував: мідіянітяни, воїни, загартовані в боях, злякалися. Достеменно невідомо, що саме відбулося в стані ворога і хто першим почав сіяти паніку – можливо, саме той охоронець, але в результаті цього воїни, намагаючись врятуватися, кожен обертав меч проти своїх же. Величезна стотисячна армія була розгромлена, а ті, хто вижив, кинулися навтьоки.

Жоден з трьохсот юдейських «спартанців» не поліг в цьому бою, а той день назавжди ввійшов в історію ізраїльського народу як славна перемога Господа Бога.

Суть була не в Гедеоні чи його унікальній стратегії, а в Господі Саваоті. Бог і сьогодні може та хоче діяти через людей, які довіряють Йому, якою б безумною не виглядала іноді ця довіра.

Запам'ятайте правило трьох Н, яким завжди керується Бог: Немає Нічого Неможливого.

Андрій САВИЧ.

(Переказ історії з Книги Суддів 7).

БОГ ВІРНИЙ

«Блаженний, кому його поміч Бог Яковів, що надія його на Господа, Бога його, що небо та землю вчинив, море й усе, що є в них, що правди пильнує навіки» (Псалом 145:5-6).

Бог створив небо і землю, море і все, що в них, і з вірністю пильнує за усім цим вічно, у тому числі й за людиною, тому що Він створив її за Своїми образом і подобою. Господь вірно пильнує за нами на кожному кроці. Написано, що Він знає, коли ми входимо і виходимо, сідаємо і встаємо.

Виникає питання: а чи здатні ми залишатися вірними Господу? Він зберігає нас, тому що уклав з нами заповіт вірності. Це означає, що і нам необхідно проявляти вірність: Богу; сім'ї; церкві і служінню, в якому ми покликані служити; дружбі; своїй країні. У всіх цих сферах життя можна бути благословенним, якщо залишатися вірним.

Нам дано повеління: «Отак чиніть у страху Господньому, вірністю та цілим серцем» (2 Хронік 19:9). Тому де б ви не працювали, якщо чините так, обов'язково удостоїтеся похвали і будете бажаною людиною для багатьох. Тоді Боже світло засяє над вами, і Господь підійме вас, як підніс свого часу Йосипа (Буття 39-50). Він для нас – хороший приклад служіння Господу зі страхом, вірністю і чистим серцем.

А якщо діяти без страху Божого і з підступним серцем, то, звичайно, неможливо бути благословенним. Якщо людина не боїться Господа, не має відданості і вірності, то й успіху вона не матиме. Така людина на небезпечному шляху і потребує покаяння.

Біблія розповідає, що цар Ассирії Санхерів мав намір завоювати укріплені міста Юдеї (2 Хронік 32:1). Він вторгся в країну після укладення договору про вірність, але Господь не дозволив, щоб він переміг. Це слово дає нам одкровення про те, що після укладення договору про вірність зберігається небезпека нападів. Ми не будемо піддаватися будь-яким атакам, поки ми не в договорі, не в завіті, але з дня укладення заповіту починаються напади.

Я чув багато історій про те, як чоловік і жінка мирно й дружно жили разом без офіційного оформлення відносин, але як тільки вирішували узаконити свої стосунки та укласти заповіт вірності один одному, відразу виникали проблеми і починалися сварки.

Те саме може відбуватися і в духовному житті. Як тільки ви вирішуєте вірно служити Господу, починаються напади, які намагаються віддалити вас від служіння і церкви.

Будемо ж зберігати вірність, подібно до Давида і Йонатана. Вони пройшли через численні атаки на дружбу, але до кінця залишилися вірними один одному.

Якщо ви в заповіті вірності зі своєю сім'єю, друзями, з країною, роботою або служінням, зберігайте цей заповіт, і Господь обов'язково благословить вас за вашу вірність.

Біблія ясно говорить, що вірна людина багата на благословення, а той, хто поспішає розбагатіти, не залишиться безкарним (Приповісті 28:20). Багато під благословенням розуміють тільки матеріальний добробут. Однак матеріальне багатство – це лише частина благословення, інакше можна було б стверджувати, що всі багаті люди світу благословенні.

Насправді благословенним можна вважати того, хто має спасіння і вічне життя. І не тільки він, а й його діти, онуки і правнуки. Уявіть, як було б прикро, опинившись на небесах, не зустріти там своїх дітей, онуків і правнуків.

Але я вірю, що Боже благословення передається у спадок з покоління в покоління. Можливо, сьогодні ваш шлях важкий, але знайте: ви готуєте благословення для майбутнього покоління. Благословення включають радість, мир, справедливість та – а чому б і ні – багатство. Тільки не поспішайте розбагатіти, а прагніть бути вірними, тому що вірність принесе великі благословення не тільки в ваше життя, але і в життя наступного покоління.

Вірну людину Господь закликає увійти в Його радість (Матвія 25:21). На кожному кроці нашого життя ми складаємо іспит на вірність. Якщо ви комусь щось пообіцяли, обов'язково виконайте обіцянку, тому що вірному в малому Господь дасть більше.

Хай допоможе нам Бог залишатися вірними, щоб увійти в радість Господа нашого. Як радісний настрій людини впливає на все її оточення, так радість Господа передається Його дітям.

Ісус дав Своїм учням три важливі поради: будьте вірні в малому – і отримаєте багато, будьте вірні в чужому – і ваше дасться вам, будьте вірні в неправедному багатстві – і отримаєте справжнє (Луки 16:10-12).

Будьте вірні, і ці три благословення обов'язково будуть вашими!

Артур СИМОНЯН.

СВЯЩЕННИК-КАПЕЛАН ВИСТУПИВ ПРОТИ ТРАНСГЕНДЕРІВ В АРМІЇ США

Ендрю Калверт, священник-капелан, розкритикував американську владу, яка скасувала заборону трансгендерам служити в армії США. Влада почала розслідування стосовно капелана.

За словами видання Army Times, капелан-майор Ендрю Калверт заявив в соцмережах, що заперечення біологічної статі – це ознака психічного захворювання, тому така людина непридатна для військової служби.

Капелан написав, що найкорисніша порада, яку він може дати тим, хто опинився в омані гендерної дисфорії, – це відвідати професійні консультації, які допоможуть в процесі лікування.

З позицією Калверта офіційні особи не погодилися. Вони заявили, що підтримують головнокомандувача, міністра оборони й усі директиви міністерства оборони США. Влада США почала розслідування щодо капелана. Поки ще невідомо, яке йому загрожує покарання.

slovoproslovo.info.

ВІРА БЕЗ ДІЛ МЕРТВА?

«Яка користь, браття мої, коли хто говорить, що він має віру, а діл не має? Чи може ця віра спасти його? Якщо брат або сестра нагі і не мають денного прожитку, а хто-небудь з вас скаже їм: «Йдіть із миром, грійтесь і їжте», – але не дасть їм потрібного для тіла, яка користь? Так само й віра – коли не має діл, сама по собі мертва» (Якова 2:14-17)

Для декого ці вірші є способом захистити вчення про спасіння не лише через віру, а й через діла, для декого – складною головоломкою, яку годі розгадати.

У тім, яка різниця – віра сама, віра з ділами, діла, що засвідчують нашу віру? Чому взагалі треба давати на це запитання відповідь і шукати, як між собою пов'язані віра і діла? Бо це прямо стосується людського спасіння. Якщо спасіння через «добрі діла», тоді багато людей, включаючи християн різних ґатунків, а також просто добрих напіврелігійних чи взагалі нерелігійних людей потраплять на небеса.

Проте Біблія навчає, що спасіння – не у релігійних ділах, оскільки всі люди грішили і грішать, тобто їхні діла свідчать проти них. Бог послав Свого Сина, щоб вирішити проблему людського гріха, бо людство не могло її вирішити. Релігія діл не розв'язує проблеми гріха.

Ну, а чим погана формула «віра+діла»? Хіба погано вірити в Ісуса Христа і ще й додати сотню-дві добрих діл? Кому від того зле буде? Хіба після спасіння я не маю бути добрим, переводити бабусь через дорогу? Хіба можу робити абищо, бо тепер – спасенний?

Як правило, ці та інші запитання ставлять люди, які або невіруючі (у євангельському сенсі цього слова), або віруючі, але мають надто релігійне розуміння християнства, віри і спасіння.

Найважливіше питання

Що таке, власне, віра? Чим звичайна віра відрізняється від християнської – такої, що дає вічне спасіння? Це найважливіше запитання. Якщо ми правильно зрозуміємо природу і характер віри, то перестанемо робити нерозумні заяви про спасіння через віру і діла.

Звичайна віра – це особистісне сприйняття факту без явних переконливих доказів. Особисто я вірю, що віра стосується всіх граней людської душі – розуму, волі, емоцій.

Якщо я вірю в Україну, то вірю в її благополуччя, поступ, стрімкий економічний розвиток. Якщо мій друг свідчить, що може запам'ятати сотню цифр після коми числа пі, то я можу повірити, тобто сприйняти його заяву на віру, без доказів, вважати сказане правдивим. Якщо я вірю в те, що маршрутка відправляється зі Сколе у Стрий о 8.35 кожного дня – я виходжу з дому о 8.20, щоб не проґавити її. Віра – це не щось містичне чи абстрактне, це позиція нашого розуму, яка полягає у згоді з певною інформацією.

А що таке віра в Ісуса Христа? Є віра в Нього як «історичну особу» – радянська атеїстична пропаганда писала, що був, буцімто, такий чоловік Ісус Христос, а потім люди з нього бога зробили.

Є віра в Ісуса як пророка чи релігійного вчителя правильного вчення. Але віра в Ісуса Христа у євангельському сенсі – це віра в те, що Він – Син Божий, Спаситель, Який прийшов померти за всі гріхи всього світу, у тому числі й мої.

Коли я вірю в Ісуса – я погоджуюсь з тим, що Він помер за мене особисто. Біблія багато разів говорить, що саме така віра веде до спасіння грішника. Тобто віра передбачає згоду з фактом (і прийняття), що Ісус Христос здійснив для мого спасіння те, що не міг здійснити я – своїми ділами, моральністю, релігійністю, послухом. Якби спасіння досягалося ділами – Ісус помер би даремно. Але спасіння Бог пропонує через жертву Христа, тобто через Його го страждання, кров, смерть. Вірою ми приймаємо Його заслуги замість того, щоб пхатися на небо зі своїми ділами. Тому віра (в Ісуса) виключає віру в себе (в контексті спасіння). Якщо я вірю у свої діла, у можливість заробити чи заслужити спасіння – я не вірю в Ісуса, якщо ж я вірю в Ісуса – я не вірю у можливість спастися самому.

Віра плюс...

Об'єкт віри важливіший, ніж її глибина, коли ми говоримо про спасіння. Можна сильно і глибоко вірити у Вінні-Пуха чи колобка – але така віра безпідставна (марна). Можна вірити у цвіт папороті, але папороть не цвіте. Ісус Христос дійсно помер, воскрес і вознісся, тому віра в Нього істинна.

Ісуса Христос багаторазово говорив про спасіння через віру. «Бо так полюбив Бог світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Івана 3:16).

Апостол Павло навчав, що спасіння Бог дає людині безкоштовно (Еф. 2:8-9), а благодать і діла – поняття, що взаємно виключають одне одного (Рим. 11:6). Спасіння не може бути і платним і безплатним – це нонсенс. Медицина не може бути платно-безплатна. Освіта також. Вона або платна, або ні. Різниця в тому, що якщо Бог, на відміну від уряду, називає речі безплатними, вони такими і є. Бог не обманює Своїх дітей.

Про що говорив Яків

Апостол Яків написав одне-єдине послання, яке з часом поділили на п'ять розділів. Тема його листа – благочестиве життя християнина або практика християнського життя (як вам більше до смаку). Таким чином, Яків писав про те, як жити побожно і свято, коли ви вже отримали спасіння (оправдання), а не про те, як отримати спасіння (оправдання). Яків закликає читачів-християн проявляти любов

до ближнього.

«Нехай хвалиться брат смиренний своєю висотою, а багатий – смиренням своїм, бо він перейде, як цвіт трав'яний» (Якова 1:9-10)

«Отож, браття мої улюблені, кожна людина нехай буде скорою на слухання, повільною на слова, повільною на гнів» (Якова 1:19)

«Коли хто з вас гадає, що він побожний і не приборкує свого язика, але спокушає своє серце, то побожність у того пуста» (Якова 1:26)

У другому розділі апостол пише про любов нелицемірну, яка не зважає на обличчя, тобто на посаду чи статус особи в церкві або суспільстві. Якщо ви більше вшановуєте міністрів, керівників та начальників, ніж безпритульних та бідних – ваша любов вибіркова, незріла. «А ви зневажили бідного» (Якова 2:6) – докоряє автор читачам.

З 14-го вірша починаються деякі труднощі: «Яка користь, браття мої, коли хто говорить, що він має віру, а діл не має? Чи може ця віра спасти його?».

Що має на увазі апостол Яків? Хіба він не знайомий з євангельською концепцією спасіння без діл через віру? Певно, що знайомий... Яків вживає слово «спасіння» у значенні практичного освячення, а не позиційного оправдання.

Слово «спасіння» вживається в Новому Заповіті в чотирьох значеннях – фізичного спасіння (від ворога, голоду, хвороби), духовного спасіння (позиційне оправдання перед Богом завдяки жертві Христа), освячення (прогресуюче спасіння чи учнівство), реалізація на небесах (остаточне спасіння). Оскільки Яків у цілому в книзі описує святість, логічно припустити, що він і тут пише про святість.

Чи освячує тебе твоя нелюбовна поведінка? Чи Бог прославлений, якщо ти не нагодуєш і не зодягнеш братів і сестер? «Так само й віра – коли не має діл, сама по собі мертва» (Якова 2:17) – мертва, тобто марна. Мертве тіло лежить, але від нього нема жодної користі. Те саме і з вірою, яка не стимулює любити ближніх – вона мертва, тому що недієва.

«Але скаже хто-небудь: «Ти маєш віру, а я маю діла; покажи мені віру твою без діл твоїх, а я покажу тобі віру мою в ділах моїх» (Якова 2:18).

Цей «хто-небудь» ставить нормальне логічне запитання: покажи мені свою віру без діл, а я тобі покажу мою віру від діл моїх. Цей хтось говорить, що віра виявляється в ділах, тобто вона більш очевидна, якщо діла свідчать про неї. Якщо хтось має віру, то ті, хто поряд з цим віруючим, побачать його віру, коли побачать діла.

Але під вірою в Якова треба розуміти не скільки віру в Ісуса Христа як Особистого Спасителя, як віру в широкому розумінні: віру в Божу любов і справедливість, віру в потребу робити добро ближньому... Така віра – логічний наслідок і продовження віри в Ісуса Христа і частина нормального християнського світогляду.

Віруючі біси

«Ти віруєш, що Бог єдиний: добре робиш; та й біси вірують і тремтять» (Якова 2:19). Правильно вірити, що Бог – один (бо Він дійсно один), але чи твоя віра має певні наслідки в твоєму житті?

Яків наводить як приклад демонів не для того, щоб показати, що демони вірують, але не спасенні, бо їм діл бракує, але щоб показати, що навіть демони бояться, тож тим більше християнин має виявляти свою віру в Бога в ділах.

«Хіба не ділами виправдався Авраам, отець наш, поклавши на жертовник сина свого Ісака?» (Якова 2:21). «Якщо Авраам виправдався ділами, він має похвалу, але не у Бога. Бо що говорить Писання? Повірив Авраам Богові, і це зараховано йому в праведність» (Римлян 4:2-3). То що має на увазі Яків, говорячи про виправдання Авраама з діл?

А те, що Авраам виправдався публічно, перед людьми, тобто його діла засвідчили про його віру. Але саме виправдання відбулося ще за 13 років до подій з Ісаком. 13 років Авраам щасливо жив, будучи спасенним, а потім підтвердив свою віру ділом.

Кому підтвердив? Богу? А Бог до того не знав? Якщо знав, то для чого була ця жертва? Для Авраама і людей, і для нас зі вами.

«Чи бачиш, що віра сприяла ділам його, і ділами віра досягла довершености?» (Якова 2:22). Віра вдосконалилася, тобто віа набула повноти.

«І справдилося слово Писання: «Вірував Авраам Богові, і це було поставлено йому в праведність, і його назвали другом Божим» (Якова 2:23).

«Чи бачите, що людина виправдовується ділами, а не тільки вірою?» (Якова 2:24) – чи бачите, що публічне засвідчення відбувається ділами, немов запитує Яків.

«Так само і блудниця Рахав хіба не ділами виправдалася, прийнявши підглядачів і вивівши їх іншою дорогою?» (Якова 2:25).

Блудниця Рахав при першій зустрічі з ізраїльськими розвідникам засвідчила про свою віру в Бога Ізраїлю, а лише згодом продемонструвала свою віру ділом – врятувала розвідників від смерті.

Коли вона отримала спасіння? У мить увірування в Бога Ізраїлю. А коли публічно виправдалася? Коли сховала і випустила розвідників.

Тому текст із Якова 2:14-17 не дає найменших підстав вважати, що діла – це умова спасіння, але навчає, що діла необхідні для прояву милосердя і любові. Ділами ми засвідчуємо свою віру в Бога.

Сергій ЧЕПАРА.

НАЙБЛИЖЧІ ДРУЗІ

Кого ви називаєте найближчим другом? Вірите чи ні, але це питання дуже серйозне для Господа, бо ваша дружба говорить багато Богу і світу про стан вашого серця.

«Господи, що ти думаєш про мою дружбу? Бажана вона Тобі?». Чи замислювалися ви колись над цим? Чи запитували Його про це? Через одного праведного друга в життя можуть прийти великі благословення Божі, бо він надихає вас жити благочестиво.

І навпаки, неправедний друг може стати ланкою до всякого роду зла і скує вас міцними ланцюгами.

І мова тут не про найближчих родичів. Мова про людину, з якою ви тісно пов'язані, кому довіряєте. Того, з ким ви проводите час, розмовляєте і перед ким ви оголюєте свою душу.

Ви, напевно, маєте не одне коло друзів: «бізнес», який включає в себе колег, партнерів або клієнтів; «соціальна сфера», яка включає тих, з ким ви спілкуєтеся поза роботою. Ви також можете мати контакт з нечестивими знайомими. Таких контактів уникнути

неможливо, бо весь світ лежить у злі.

Але Бог піклується про ваших найближчих приятелів, людей, яких ви любите найбільше і які найбільше впливають на ваше життя.

Біблія говорить, що нам відомі задуми сатани. Одна з найбільш поширених атак диявола проти нас має ціль привести в наше внутрішнє коло друзів, які живуть у брехні, які є агентами пекла, чия місія – знищити нас.

Особливо сатана використовує цю пастку для тих, хто самотній. Він намагається перетворити доброту нерозбірливих людей на близькість зі злим духом.

«Не дайте себе звести, товариство лихе псує добрі звичаї!» (1Коринтян 15:33).

Давид ВІЛКЕРСОН.

ВЕЛІВ НЕ КАЗАТИ...

«Він їм наказав, щоб нікому того не казали, що бачили, аж поки Син Людський із мертвих воскресне» (Мр. 9: 9)

Нічого не кажіть, аж поки Син Людський не воскресне в вас, доки життя воскреслого Христа опанує вами настільки, що ви зрозумієте, чому вчив Христос, коли ходив по землі.

Коли у вас всередині все прийде в нормальний стан, кожне слово, сказане Ісусом, стане для вас настільки ясним, що ви здивуєтеся, як ви раніше його не могли зрозуміти. А не могли ви його зрозуміти раніше тому, що в вашому колишньому стані ви просто не могли це слово вмістити.

Наш Господь нічого від нас не приховує, просто всіх істин ми не зможемо вмістити, поки не прийдемо в належний духовний стан.

«Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести» (Ів. 16:12).

Перш ніж ми зможемо вмістити якесь конкретне слово, нам потрібно увійти в контакт з воскреслим Христом. Зустрічалися ми з Ним, воскреслим, взагалі? Чи отримували від Нього це нове життя, нові сили? Якщо зустрічалися і отримували, Слово Його почне ставати для нас зрозумілим.

Якщо в нас немає Духа Його, Бог не може нам нічого відкрити. Наше впертість може стати непереборною перешкодою на шляху Божих одкровень. Якщо ми вирішили твердо триматися якоїсь доктрини, світло Боже на нас більше не проллється: ми його просто не зможемо побачити.

Але напівтемрява відразу ж розсіється, варто тільки нам відкритися для воскреслого Христа і нового життя.

«Він їм наказав, щоб нікому того не казали...», а в багатьох рот не закривається після того, як вони сходять з гори преображення. Люди щось бачили і свідчать про те, що бачили, але в житті все виходить інакше, тому що Син Людський в цих людях ще не воскрес із мертвих.

Коли ж Він нарешті з'явиться в нас із вами?

ЗНАЙДЕНО БЕЗЗАПЕРЕЧНІ ДОКАЗИ ІСНУВАННЯ БІБЛІЙНОЇ СКИНІЇ

Археологи з Ізраїлю натрапили на підказки, які з великою точністю відкривають місце де знаходилась скинія в Ізраїлі. Саме ця стародавня споруда була оселею, в якій жив Господь на землі.

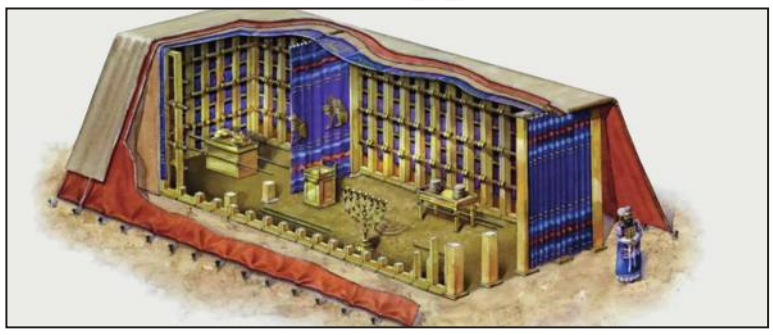

У Біблії неодноразово згадується переносний шатер (скинія), який ізраїльський народ носив за собою по пустелі. Слово «скинія» утворилося від єврейського слова «жити», що говорить про те, що в ній живе Бог.

Біблія розповідає, що Господь подарував Мойсеєві скинію, у якій було найпотаємніше святилище. Воно було сховане за завісами, які трималися на чотирьох стовпах. Це місце євреї називали святе святих. Перед святим святих було святилище з менорою, столом, золотим світильником та золотим вівтарем.

Історики вважають, що цю скинію зруйнували филистимляни в 1050 р. до н. е. Професор Біблійного коледжу Шасті та аспірантури Каліфорнії Том Мейєр повідомляє, що вчені знайшли свідчення про місцезнаходження Скинії в Ізраїлі – у місті Шило на сучасному Західному березі.

Том Мейєр розповідає: «Археологи знайшли низку свідчень, що правдиво відтворюють місце, де ізраїльський Бог жив на землі. Шило містилося в самому центрі тодішнього Ізраїлю, після підкорення Ханаану в 1400 р. до н. е. Воно було його столицею.

Це був центр політики, релігії й культури. Тож не дивно, що саме тут споруджено скинію і саме тут знаходився ковчег завіту, перед тим як його в часи Соломона внесли в Єрусалимський храм».

Біблія говорить, що скинія зберігалася в Шило 369 років, від часів життя Ісуса Навина і до часів, коли помер Ілій первосвященник і филистимляни захопили ковчег.

Через те, що скинія була переносною (фактично, це був великий намет), марно сподіватися знайти фундамент її в Шило. Замість цього археологи натрапили на рівну прямокутну ділянку в скелях на півночі гір, біля верхів'я гір Шило.

«Це місце історикам знайоме як «плато скинії», воно достатньо велике, щоб тут розташувалось внутрішнє подвір'я скинії. Знахідка цього плато дуже збігається з іншими підказками. Це дає нам впевненість вважати, що це саме приблизно 3400 років тому, на етапі формування ізраїльської нації, стояла скинія», – говорить пан Мейєр.

Усі бажаючі можуть особисто побувати на місці, де була споруджена скинія – у Тель-Шило приблизно за 20 миль на північ від Єрусалима. Нині це місто вважається археологічним парком, тут археологи та історики роблять свої відкриття: знаходять ханаанські стіни та мечеті, церкви візантійської епохи.

slovoproslovo.info.

ВИБІР ЗАККХЕЯ

Чому нас може навчити історія про навернення Закхея? Найперше, тому, що не можна завчасно засуджувати людей на «пекельні муки»: «Тому не судіть нічого передчасно, аж доки не прийде Господь, Який освітить таємне у темряві і виявить сердечні наміри; і тоді кожному буде похвала від Бога» (1Коринтян 4:5). Бо в цієї людини можуть бути особливі стосунки з Богом, які залишатимуться невидимими для її оточення, а часто, до певного часу – і для неї самої.

Так сталося із Закхеєм. Навряд чи хто з тодішніх єрихонських жителів міг здогадуватися, що саме цей чоловік для багатьох наступних поколінь стане прикладом щирого навернення людини до Бога.

Що ж особливого було в Закхеї? Він був чесним перед самим собою, розумів, що він – грішна людина, а також хотів навернутися до Бога, тобто доторкнутися до чогось чистого, неоскверненого, справжнього, чому і видерся на смоківницю (саме видерся, бо в смоківниці дуже гладка кора, і на неї не так легко залізти), щоб доторкнутися до чогось, чого так бракувало в його житті.

Для Господа цей благородний рух Закхеєвого серця не залишився непоміченим, і це не дивно, бо «Той, Хто створив вухо, чи не почує? І Той, Хто створив око, чи не побачить?» (Псалом 93:9).

«Нині прийшло спасіння дому цьому, бо і він син Авраамів» (Луки 19:8), – цими словами Христос нагадав Закхею про завіт, який Він уклав з Авраамом, його далеким предком, і те, що та угода стосувалася безпосередньо Закхея і його домочадців.

Господь пам'ятає і про кожного з нас, адже ми всі створені за Його образом і подобою (див. Буття 1:26), і Він, як батько з притчі про блудного сина, бачить кожного грішника, щоб при його наверненні ввести назад в Отчий дім.

Але щоб це сталося, треба опам'ятатися, як це зробив блудний син (див. Луки 15:17), тобто збагнути, що у твоєму житті щось не так і не можна далі так жити, а після цього – видертися на смоківницю, як це зробив Закхей (див. Луки 19:4), тобто піднятися над метушнею світу цього, щоб побачити Бога, Який завжди поруч.

А далі… Усе залежить від нас: чи приймемо ми Христа до оселі власного серця, тобто чи поставимо Його святі заповіді на перше місце у своєму житті, щоб саме вони стали нашими життєвими орієнтирами, а також чи зможемо ми відкинути все те, що заважає нам слідувати обраним шляхом, як це зробив «старший над митарями» Закхей: «Господи, половину добра мого я віддам убогим і, якщо кого скривдив чим, поверну вчетверо» (Луки 19:8).

Закхей вмить збіднів, те, що становило основу його життя, він не вагаючись відкинув, проте отримав незрівнянно більше: життя вічне. Чи багато людей готові вчинити як Закхей: порвати зі старим життям і почати нове?

Перед цим запитанням рано чи пізно постане кожна людина, і дати відповідь на нього вона повинна сама, своїм власним життям.

Михайло ЛУКІН.

НЕБЕЗПЕКА СЛОВА

«Не призивай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Ймення надаремно» (Вих. 20:7).

«Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений» (Мт. 12:36-37).

«Коли ж хто гадає, що він побожний, і свого язика не вгамовує, та своє серце обманює, марна побожність того!» (Як. 1:26).

Ці та багато інших біблійних цитат застерігають людей про їх відповідальність за сказане особисто ними. Причому Господь прямо попереджає, що «не помилує» того, хто знехтує Його засторогою. Чим пояснюється така суворість?

Людина – єдине творіння, яке має дар мовлення, завдяки чому може ділитися своїми думками, почуттями, прославляти Господа… І вона мала використовувати свій дар у співпраці з Господом: «І вчинив Господь Бог із землі всю польову звірину, і все птаство небесне, і до Адама привів, щоб побачити, як він їх кликатиме. А все, як покличе Адам до них, до живої душі воно ймення йому» (Бут. 2:19).

Бог створив, а людина – назвала… У цьому акті відчувається спільна праця двох споріднених особистостей: Творця і Його творіння. Людина, даючи імена всім тваринам, наче давала згоду, що буде доглядати за ними, адже тільки власник дає ім'я тварині. А Господь, доручивши цю почесну місію людині, підтверджував її винятковий, панівний статус серед усього творіння. Проте такий стан речей зберігався до гріхопадіння, після нього дар мовлення став використовуватися не за призначенням…

«Бо всяка природа звірів і пташок, гадів і морських потвор приборкується, і приборкана буде природою людською, та не може ніхто із людей язика вгамувати, він зло безупинне, він повний отрути смертельної!

Ним ми благословляємо Бога й Отця, і ним проклинаєм людей, що створені на Божу подобу. Із тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було!» (Як. 3:7-10).

Так немає бути, проте так постійно відбувається, причому люди не тільки не перестають коїти зло, «але й хвалять тих, хто робить таке» (Рим. 1:32).

Часто це відбувається саме завдяки сказаному слову, і в цьому, напевно, і полягає найстрашніша небезпека зловживання словом, адже за конкретний гріховний вчинок людина може отримати людське покарання, а от за слово, що цей вчинок схвалює, інша людина навряд чи взагалі колись відповідатиме, тим більше нестиме відповідне покарання. Звісно, перед людьми, а не перед Богом.

Прекрасна ілюстрація цьому – робота пропагандистів, які сіють ворожнечу між людьми та нацьковують народ на народ. Формально вони не вбили жодної людини, та насправді кров усіх вбитих у спричинених їхньою пропагандою конфліктах – саме на їх руках.

Чи багатьох із них притягнули, притягають до відповідальності? Лічені одиниці, найбільш одіозні особи, чиї імена були у всіх на вустах, тією чи іншою мірою несуть заслужене покарання перед людьми. Але скільки залишилося невідомих імен тих, які забезпечували пропагандистську роботу? Людей, які сіяли завдяки ЗМІ зло, брехню, наклеп у світовому масштабі? Ім'я їм – легіон.

До речі, непогане порівняння з бісами, адже ці люди, по суті, виконують бісівську роботу. От чому Господь так наполегливо попереджає про відповідальність за все сказане.

Причому це стосується не тільки пропагандистів, а всіх, хто не стримує свого язика і множить за його допомогою зло у світі. Пропагандисти наведені тут як приклад, бо можливостей у них у цьому плані значно більше, як і відповідальності за скоєне (див. Лк. 12:48).

СВОБОДА У СВІТЛІ БІБЛІЇ

Коли Бог в Едемі насадив рай, з усіх його дерев людина могла їсти плоди, окрім дерева пізнання добра і зла, яке було під забороною.

Ця заборона не була непереборною: Бог допускав, що людина може обрати неправильне, тому й попередив: «А від дерева пізнання добра і зла не їж від нього, бо в той день, коли ти з'їси від нього, смертю помреш» (Бутття 2:17).

Надалі ми знаходимо немало текстів в Біблії, де Сам Господь каже людині про її свободу вибирати життя чи смерть, благословення чи прокляття, покаятися чи померти в гріху (Повторення Закону 30:19; Приповісті 18:21; Єзекіїля 33 розділ тощо).

Окремі суперечки в історії християнства виникали з приводу міри свободи, яка є в невідродженої людини. Але проблема свободи вибору полягає в тому, що воля людська після гріхопадіння виявилася під владою гріха. І, як наслідок цього, без Бога людині важко (та й взагалі неможливо) звільнитися від влади гріха і не грішити (Єремії 13:23), а тому свобода вибору хоча і залишилася, але виявилася під сильним зовнішнім і внутрішнім тиском.

Павло дуже чітко описує стан свободи волі невідродженої людини: «Бо не розумію, що роблю: тому що не те роблю, що хочу, а що ненавиджу, те роблю. Коли ж роблю те, чого не хочу, то згоджуюсь із законом, що він добрий, а тому не я вже роблю те, а той гріх, що живе в мені. Бо знаю, що не живе в мені, тобто в моєму тілі, добре; бо бажання добра є в мені, але щоб зробити таке, того не знаходжу. Добра, якого хочу, не роблю, а зло, якого не хочу, роблю. Якщо ж роблю те, чого не хочу, вже не я роблю те, але гріх, що живе в мені» (Римлян 7:15-20).

Саме тому, навертаючись до Господа, людина може набути повноти свободи, як написано: «Отже, якщо Син визволить вас, то справді будете вільними» (Івана 8:36); і ще: «… якщо будете перебувати в слові Моєму, то ви істинно будете Моїми учнями; і пізнаєте істину, і істина визволить вас» (Івана 8:31-32).

Свобода від влади гріха, страху, впливу світу і диявола дає людині справжню свободу вибору. Але от як вона нею скористається – це вже інше питання.

Денис ПОДОРОЖНИЙ.

НЕПОХИТНА ОСНОВА

Свобода – яке солодке слово для багатьох! І ненависне для значної кількості людей. І так само, як багато людей жадають, домагаються цієї свободи, інші докладають титанічних зусиль, щоб поневолити ближніх. Чому таке відбувається?

Уся справа в зіпсованій людській природі: люди хочуть отримувати земні блага за чужий кошт, тому намагаються поневолювати ближніх.

Але деколи трапляється ще гірше: свобода – цей безсумнівний Божий дар – стає для людей злом. Причому саме тоді, коли людина здобуває її. І все через те, що люди часто не знають, що робити зі своєю свободою, на чому зводити фундамент свого життя.

«Нехай кожний пильнує, як він будує. Бо ніхто не може покласти іншої основи, крім покладеної, яка є Ісус Христос. Чи будує хто на цій основі із золота, срібла, дорогоцінних каменів, дерева, сіна, соломи, – діло кожного виявиться; бо день покаже, тому що у вогні відкривається, і вогонь випробовує діло кожного, яке воно є» (1 Коринтян 3:10-13).

Виявляється, єдиним надійним фундаментом у житті має бути Христос, виконання Його Слова, інакше якщо в основу будівлі нашого життя ми покладемо щось інше, то з нами може статися наступне: «І пішов дощ, і розлилися річки, і знялися вітри, і налягли на будинок той; і він упав, і руйнування його було велике» (Матвія 7:27).

От чому важливо відповідально ставитися до дару свободи: «До свободи ви покликані, браття, тільки щоб свобода ваша не стала приводом для догоджання плоті» (Галатів 5:13). Бо можна втрати її, ставши рабами гріха, і тільки Слово Боже здатне зробити нас вільними: «Якщо будете перебувати в слові Моєму, то ви істинно будете Моїми учнями; і пізнаєте істину, і істина визволить вас» (Івана 8:31-32).

«Що є істина?» (Івана18:38), – запитав Пилат Ісуса. І цим запитанням задається багато хто з нас.

А істина полягає в тому, що, визнавши в Христі істинного Бога і особистого Спасителя, ми «звільнилися від гріха і стали рабами Богові», маємо добрі плоди життя нашого «на освячення, а кінець – життя вічне. Бо відплата за гріх – смерть, а дар Божий – життя вічне у Христі Ісусі, Господі нашому» (Римлян 6:22-23), без Якого не можемо «робити нічого» (Івана 15:5).

БОГОСЛОВ'Я ТА ФАНТАСТИКА: ЩО СПІЛЬНОГО?

Відчуваємо здивування, німе запитання, а можливо, і докори читачів: що спільного між богослов'ям і фантастикою? Не можна порівнювати несумісні речі!

Що ж, загалом все так, але... Це маленьке «але» додає привабливості в житті, і крім того, багатьох самовпевнених людей (а це, у принципі, тією чи іншою мірою стосується всіх нас) спускає з небес на землю, у чому можна явно побачити руку Божу. То що, все-таки, спільного в богослов'ї і фантастиці? А спільне дійсно є.

У більшості фантастичних творів схожий сценарій – людство або певна група людей стикаються з неземною формою життя (інопланетянами), у результаті чого життя людей (або всього людства) опиняється під загрозою. Ну, а далі за волею сценариста люди (людство) рятуються або ж...

І до чого тут богослов'я – цілком доречно може спитати будь-хто. А при тому, що у вказаній ситуації варто слова «прибульці» чи «інопланетна форма життя» поміняти на слово «гріх» – і картина набуває звичних для більшості християн контурів: група людей (Адам і Єва) зіткнулись зі змієм (чим не фантастичний персонаж, причому з ворожого для нас світу?), згрішили (заразилися гріхом), що підставило під загрозу існування все людство.

А те, що чинить гріх з людьми, часто зображують у фантастичних фільмах, адже гріх теж вбиває людину. Чим не аналогія? А також тема для місіонерської проповіді: «Це все в притчах Ісус говорив до людей, і без притчі нічого Він їм не казав» (Матвія 13:34).

Ісус у Своїх проповідях використовував образи із звичайного побуту, те саме можемо зробити ми, головне – вказати, від Кого чекати нам спасіння.

«Життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа» (Филип'ян 3:20).

У МОРОЗИ ЧЛЕНИ КИЇВСЬКОЇ ЦЕРКВИ «АЛЬФА» ЧЕРГУВАЛИ В ПУНКТІ ОБІГРІВУ, РОЗДАВАЛИ ТЕПЛИЙ ОДЯГ ТА ДУХОВНО ПІДТРИМУВАЛИ БЕЗХАТЧЕНКІВ

На жаль, Київ – одне з тих міст, де багато безхатченків, і залізничний вокзал для них – чи не найпопулярніший прихисток.

Люди, яким вдається виживати, гуртуючись у неопалюваних переходах, цієї зими зіткнулися з непереборною небезпекою – міцним морозом. Коли температура вночі впала до мінус 21, без спеціально обладнаних пунктів обігріву чимало з них просто б не вижили.

«Керівництво залізниці відповіло на наші запити і виділило опалюване приміщення площею 70 м2 на території Південного залізничного вокзалу. У пункті обігріву встановлено сидіння для 30 людей, є стіл, можливість під'єднати електроприлади та доступ до туалетів», – розповідає В'ячеслав Когут, пастор церкви «Альфа», котра активно служить людям, які не мають житла або з якихось інших причин опинилися на вулиці.

Коли на ранок 17 січня знайшли щонайменше четверо замерзлих на смерть (ЗМІ про це чомусь промовчали), християни мобілізувалися – закупили і почали роздавати теплі шкарпетки, рукавички та шапки. Усього лише за тиждень роздали близько 600 наборів, більшість з яких містили також шоколад, вітаміни та парацетамол.

У пункті обігріву волонтери церкви чергували щоночі – пригощали чаєм зі снеками, спілкувалися, намагалися допомогти чим могли.

Результат – більше десятка людей попросили направити їх до центрів соціальної реабілітації, куди і були доставлені.

Волонтери розповідають немало зворушливих, що торкаються до глибини серця, історій. Ось деякі з них.

Не дали спізнитись на літак

Під ранок прибиральниця з вокзалу привела в пункт обігріву страшенно п'яного молодика, який весь час бурмотів, що спізнюється на літак до Італії. Цим він дуже розвеселив постояльців пункту, які жартували, що той вже на Сицилії.

«Не знаю, як пояснити, але щось мені говорило, що він не обманює. Зібравши розкидані речі чоловіка, ми побачили, що у нього дійсно італійські документи і квиток на літак на 10:40 ранку», – розповів пастор В'ячеслав.

Служитель зізнається, що дуже хотів, щоб ним зайнявся хтось інший, та ні таксі, ні маршрутка не брали п'яну людину. Яка доля чекала молодика, можна було тільки здогадуватись.

«Я так і уявив, як він без речей і з розбитим обличчям бродить по вокзалу. Тому після здачі вахти в пункті обігріву посадив чоловіка у своє авто і відвіз до аеропорту. По дорозі познайомилися. Сім'я Олексія живе в Італії. Думаю, що Бог має якийсь особливий план на його життя. Ми встигли вчасно».

Хотів померти в заметі

Служитель церкви Дмитро Дугін, повертаючись вночі з пункту обігріву, побачив чоловіка, який лежав на вулиці в снігу. Мороз – мінус 20! Зупинився, підійшов і почав підіймати. Виявилося, що цей старий чоловік (колись відомий спортсмен, тенісист) випив спиртного і вийшов на вулицю спеціально, щоб замерзнути і померти. Тому що, як пояснив потім, втратив сенс життя. Після молитви чоловік прийшов до тями, і Дмитро відвів його додому. Меблі у квартирі чоловіка були заставлені кубками та спортивними нагородами. Коли розпрощалися, старий дав номер телефону і попросив не забувати про нього.

Приїхала на роботу, а опинилася під ковдрою у безхатченків

«Не можу спокійно заснути, думаю про долі людей, про тих, кого ми зустріли, об'їжджаючи опівночі місця, де збираються люди без певного місця проживання, – розповідає В'ячеслав. – Одна історія по-особливому зворушила. Ми з братом незаплановано, за внутрішнім бажанням, вирішили зазирнути в один перехід, де раніше вже роздавали продукти і теплі речі. Там побачили дівчину, яку нещодавно привели та прихистили безхатченки. Дівчина приїхала до столиці з периферії на роботу, та в одну мить опинилася без грошей і телефону, без можливості щось змінити і тихо тулилася під ковдрою в одного з безхатченків. З Божою допомогою ми змогли забрати її від «нових друзів», нагодувати й відправити до батьків в інше місто».

Велика подяка всім, хто підтримує служіння бездомним

Нічна вахта в пункті обігріву залишиться надовго в серцях волонтерів. Різні люди, різні долі: колишні чиновники, люди з вищою освітою, колишні арештанти, будівельники – ніхто з них не планував опинитися в таких обставинах, але всі погоджуються, що виною всьому – гріховне життя. Хтось з обмороженими кінцівками, більшість – із розбитим життям. Навколо розчарування і відчай, але добрий Бог дає слова підтримки, натхнення і можливість служити матеріально.

Велика подяка лікарям швидкої допомоги, що приїхали на виклик за п'ять хвилин і забрали безхатченка; поліції, яка чергувала в пункті обігріву разом з волонтерами церкви. А ще – людям, які жертвували кошти на одяг і продуктові набори. І навіть коли морози спадуть, наше служіння продовжиться.

chve.org.ua.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).
На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».
ТЕЛЕКОМПАНІЯ

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:
Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
«Спасіння»
м.Прага
Неділя 13:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)
Na Doubkové 2040/8
Praha 5 Smíchov
+420608254334 Леонід
+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр

Церква «Спасіння Боже»
Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)
ESPAÑA. MAD RID.
Av.Pablo Neruda 106 Local 5
L1 <Metro> Alto del Arenal,
C-2, C-7 < Renfe > El Pozo
Телефон: № 678-292-970
http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

Християнська церква «ВІФЕЗДА»
Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ
№ 2 (265) лютий 2021 р.
Виходить щомісяця
Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726
Редактор Олег КАРПЮК
Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: http://viruyu.at.ua
Газета віддрукована в друкарні "Від і До", місто Чернівці вул. заводська 37 - В.
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.